

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «БУЧИНСЬКА ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BUCHYNSKA v. UKRAINE)
Заява № 35493/10

Стислий виклад рішення від 30 квітня 2015 року

7 серпня 2002 року у місті Житомир двоє чоловіків проникли до будинку заявниці, зв'язали її та забрали цінні речі, що належали їй та іншим членам родини. Потім один з нападників приклав дуло револьвера до вуха заявниці і вистрілив. Заявниця вижила, проте залишилась на все життя інвалідом.

За фактом цієї події працівниками Житомирського МВ УМВС України у Житомирській області було порушено кримінальну справу. Під час провадження у справі неодноразово проводилось пред'явлення для впізнання, і заявниця кілька разів впізнавала осіб, чії фотографії їй були пред'явлені працівниками міліції.

Так, 4 вересня 2003 року двоюрідного брата заявниці О.М. було затримано та взято під варту, і він зізнався у своїй участі у вчиненні злочину разом з С.Т., проте згодом відмовився від своїх визнавальних показів і заперечував свою вину. Провадження у кримінальній справі щодо О.М. та С.Т. неодноразово закривалось та зупинялось. Відповідні постанови органів внутрішніх справ згодом скасовувались прокуратурою на підставі недостатності заходів, вжитих з метою перевірки певних фактів. Востаннє кримінальну справу щодо С.Т. та О.М. закрито 25 квітня 2006 року за недоведеністю їхньої участі у вчиненні злочину.

3 серпня 2005 року до квітня 2012 року провадження у кримінальній справі по факту розбійного нападу на заявницю зупинялося одинадцять разів на тій підставі, що наявні в органів дізнання і досудового слідства заходи було вичерпано, та особи злочинців не було встановлено. Ці постанови скасовувались різними підрозділами прокуратури, які встановлювали, що вжиті заходи не були вичерпними.

7 липня 2012 року за підозрою у вчиненні злочину щодо родини К. затримано та взято під варту С.К., який зізнався у причетності до вчинення низки інших грабежів, розбійних нападів та вбивств, включаючи розбійний напад на заявницю спільно з В.П. Кримінальну справу щодо В.П. було закрито у зв'язку з його смертю, а слідство у справі щодо С.К. завершено і передано до суду. Станом на червень 2014 року судове провадження тривало.

До Європейського суду з прав людини заявниця скаржилася, що відповідні органи влади не провели ефективного та оперативного розслідування замаху на її життя. Вона посилалася на статті 2, 6 та 13 Конвенції. Європейський суд вирішив розглядати скаргу за статтею 2 Конвенції.

Розглянувши скаргу заявниці, Європейський суд зробив висновок, що національні органи влади не зробили усе від них залежне для забезпечення оперативного та всебічного вжиття заходів для збору доказів, встановлення місцезнаходження та притягнення до відповідальності осіб, винних у вчиненні замаху на життя заявниці. А тому було порушення статті 2 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Оголошує скаргу щодо неефективного розслідування замаху на життя заявниці прийнятною, а решту скарг у заяві – неприйнятними;

2. Постановляє, що було порушення статті 2 Конвенції;

3. Постановляє, що:

(a) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці 6000 (шість тисяч) євро відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-яких податків, що можуть нараховуватися; ця сума має бути конвертована у валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. Відхиляє решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.»